

B 2° zondag van Pasen
M. Assumpta
7 april 2024

Eerste lezing (Hand. 4,32-35)
Uit de Handelingen der Apostelen

De eerste christenen vormden een hechte gemeenschap,
met hart en ziel met mekaar verbonden.
Wat zij hadden aan bezittingen noemden ze niet hun eigendom,
alles was van de gemeenschap.
En vol vuur verkondigden de apostelen
dat Jezus levend in hun midden was.
Het ging hen zeer goed.
Er was niemand die iets tekort kwam.
Er waren er die grond of huizen bezaten,
die verkochten,
en met de opbrengst naar de apostelen gingen.
Dat werd dan uitgedeeld onder degenen,
die tekort hadden.

Tweede lezing (1 Joh 5,1-6)
Uit de eerste brief van de apostel Johannes

Vrienden,
als wij geloven dat Jezus de Messias, de zoon van God is,
dan mogen we meteen geloven dat God ook ons beschouwt als zijn kinderen.
En wij mogen van God houden, zoals een kind van zijn vader houdt.
Maar dit kunnen we maar als we ook Gods kinderen liefhebben.
En hoe kan men aan ons merken dat we Gods kinderen liefhebben?
Gewoon, door in onze omgang met mekaar
ons te houden aan wat God van ons verlangt.
Voor iemand die gelooft valt dat niet zwaar.
Want als we ons daaraan houden
krijgt de wereld een heel ander gezicht.
Ons geloof in Jezus, die Gods liefde zichtbaar maakte,
is de sterkste stimulans om de wereld te veranderen.
Want Jezus heeft de trouw aan zijn Vader niet duidelijk gemaakt
in het water van zijn doop alleen,
maar ook met het bloed van zijn dood als slachtoffer.
En de Geest van God houdt dat geloof in ons levend.

Evangelie (Joh 20,19-31)
Uit het heilig evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Johannes

Op de avond van die bewuste eerste dag van de week
zaten de apostelen bij elkaar.
Ze hadden de deur gesloten, want ze waren bang voor de joden.
En toch zagen ze Jezus opeens in hun midden staan.

Hij zei: "Vrede."

En dan zagen ze hoe hij de wonden toonde
in zijn handen en zijn zijde.

Ze waren vol vreugde.

En weer hoorden ze Jezus zeggen: "Vrede."

En hij voegde eraan toe:

"Zoals ik ooit door de Vader naar jullie werd gezonden,
zo zend ik nu jullie op weg."

En hij blies over hen.

"Wees vervuld van mijn Geest," zei hij

"Als jullie iemand van schuld bevrijden, dan zal die vrij zijn.

Doen jullie dat niet, dan blijft hij in de schuld."

De apostel Thomas, ook Tweeling genoemd,
was er niet bij, toen ze Jezus hadden gezien.

Wanneer de anderen hem vertelden dat ze de Heer gezien hadden,
zegde hij: "Ik wil eerst zijn handen zien, met de gaten van de spijkers erin,
ik wil ze met mijn vingers voelen.

En ik wil met mijn hand de wonde in zijn zijde voelen.

Anders geloof ik jullie niet.'

Acht dagen later waren de leerlingen weer bijeen,
nu met Thomas erbij.

Ook dan was de deur op slot.

Maar weer zagen ze Jezus plots in hun midden staan,
en weer zei hij: 'Vrede!'

Hij keek Thomas aan, en zei:

"Zie eens, hier zijn mijn handen, voel maar met je vinger.

En voel ook maar aan de wonde in mijn zijde.

Laat je ongeloof maar varen, en wees gelovig."

Dan riep Thomas: "Mijn Heer! Mijn God!"

"Ja," sprak Jezus toen "omdat je mij hebt gezien kom je tot geloof.

Gelukkig toch zij die zonder gezien te hebben toch tot geloof komen."

Jezus heeft zich nog meerdere keren in tekens aan zijn leerlingen laten zien,
ze werden niet alle opgeschreven.

Alleen enkele, opdat duidelijk zou worden dat Jezus werkelijk de Messias is, de Zoon
van God,

en opdat de mensen door geloof in hem tot het volle leven kunnen komen.

Homilie

Z en B,

Het evangelieverhaal van deze zondag kennen we vanuit onze kindertijd.

In de gangbare commentaren komt Thomas er niet zo fraai uit.

Want hij is in ons taalgebruik blijven hangen als 'de ongelovige Thomas',

het prototype van de kritische mens, die iets alleen maar aanneemt als het gecheckt
kan worden, of zelfs gedubbelcheckt.

Sta mij toe een tegendraadse interpretatie te geven van dit evangelie.
Mijn uitgangspunt is: Thomas is niet de ongelovige, hij is de eerste en sterkste gelovige.

De apostelen hadden zich na Jezus' dood teruggetrokken achter gesloten deuren. Ze durfden zich niet naar buiten wagen. Ze waren bang. Maar er was er één die blijkbaar niet bang was, die zich toch onder de mensen begaf. Het was Thomas, degene die ooit aan Jezus gevraagd had: toon ons je weg. Terwijl hij er niet bij was hadden de apostelen een mystieke ervaring. Ze voelden Jezus in hun midden, en wisten zich door hem aangesproken. En ze ervaarden dat daardoor een grote vrede over hen kwam.

Toen Thomas terugkeerde, vertelden ze hem van hun bijzondere belevenis. Maar Thomas was niet onder de indruk. Hij zei: 'jullie hebben hem niet echt gezien. Hierbinnen kun je geen contact met hem krijgen. Ik ben gegaan naar waar de boodschapper ons deze morgen vanuit het graf naartoe heeft gestuurd: naar de mensen. Dat bedoelde hij met: ga naar Galilea. Dat is het trouwens wat we van hem onthouden hebben: dat hij zich het lot van de mensen aantrok, dat hij hun pijn en hun lijden zag, dat hij hen raakte en aanraakte, dat hij voor hen opkwam bij de machthebbers en niet naliet de vinger op de wonde te leggen.'

En op dat woord van Thomas zagen de apostelen een andere Jezus voor ogen, één die zei: 'kom, raak mijn wonden aan. Ze verwijzen naar de zovelen die verwond door het leven moeten. Pas als je dat doet kun je me oprecht noemen - zoals Thomas hier – mijn Heer, mijn God.'

Z en B,

Een van de meest inspirerende religieuze schrijvers van vandaag is de Tsjechische priester en theoloog Tomas Halik. Zeven jaar geleden verscheen van zijn hand het boek: 'Raak de wonden aan'. Daarin zegt hij: onze tijd is verwond, ons christendom is verwond, de mensen zijn verwond. Er zijn de besmettingen in godsdienstbeleving en respect voor het leven, in politieke standpunten van populisme, fundamentalisme en fanatisme. Ook onze kerk is een verwonde kerk, denk maar aan de schandalen van seksueel en spiritueel misbruik. Het is een uitdaging voor ons allemaal om die wonden van onze tijd én van onze kerk aan te raken. Als we de ellende, de miserie, het lijden in de wereld negeren, dan hebben we niet het recht God te aanroepen als 'onze God'.

Onze grootste bedreiging – stelt hij - komt niet van anders gelovigen, en zelfs niet van niet-gelovigen en atheïsten. Want die gaan een *relatie* aan met God. Ze bekvechten met hem, of ze aanbidden hem. Maar ze zijn 'op zoek', naar de zin, de betekenis van het leven en van de wereld.

De grootste bedreiging echter komt van de onverschilligheid.

In zijn jongste boek 'de Namiddag van het Christendom' geeft hij drie grote stappen aan in de geschiedenis van het christendom: de tijd waarin alles duidelijk was, en het geloof vertaald werd in geboden en verboden, in doctrines en rituelen, en aan de mensen opgelegd op straffe van zonde. Geloven was duidelijk en eenvoudig.

Dat noemt hij de ochtend van het christendom.

Maar dan kwam de moderne tijd, waarin de mensen dat niet meer aanvaardden, en massaal afhaakten, de secularisatie.

Dat noemt hij de crisis van halfweg de dag, de vermoeidheid van de middag, de midlife crisis.

En nu – zegt hij – is de namiddag van het christendom aangebroken.

Het is de tijd om de begane paden te verlaten, de oude fouten niet te herhalen, de moed op te brengen om de vragen en de twijfels van de mensen ernstig te nemen, geen simpele antwoorden te geven, maar hen de tijd en de ruimte te geven om op een nieuwe manier de boodschap van het evangelie te kunnen ontdekken.

Door de uitdagingen van de tijd, de angsten en de pijn niet uit de weg te gaan, de vinger op te wonden te leggen, de oude verhalen op een nieuwe manier te laten klinken, kan er nieuw vertrouwen groeien in wat uiteindelijk de zin is van ons bestaan, vertrouwen ook in de weg die Jezus van Nazareth geweest heeft, vertrouwen ook bij hen die leven aan de rand van de samenleving, en aan de rand van de kerk.

Pierre Breyne

Wie wil reageren op deze homilie, kan dit doen via e-mail: pierre.breyne@outlook.com En daar krijg je een antwoord op.